

Κυριακή 17η Μαΐου 2026

Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ.

(Ἰω. 9, 1 – 38).

«Μή καί ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταί γενέσθαι;» (Ἰω. 9, 27).

Μιά σειρά ἀπό γεγονότα σήμερα στολίζουν τήν Κυριακή μέ μηνύματα χαρούμενα καί ἐλπιδοφόρα. Στήν πορεία πρὸς τήν Πεντηκοστή αὐτή τήν ἀναστάσιμη περίοδο βλέπουμε τόν Ἰησοῦ νά συναντιέται μ' ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλό, νά τοῦ πλάθει τά μάτια, νά τόν γεμίζει ἐσωτερική δύναμη, νά τοῦ ἀποκαλύπτει τή Θεότητά Του, νά τόν ἀξιώνει σέ προσκύνηση καί λατρεία.

Ὁ τυφλός τοῦ σημερινοῦ περιστατικοῦ δέν βρίσκει ἀπλῶς τό φῶς του. Κοντά στόν Χριστό βρίσκει τήν ἐσωτερική δύναμη καί τήν κρουστάλλινη διαύγεια νά διακρίνει τήν ἀποκάλυψη

τοῦ Θεοῦ, νά βιώσει τήν πνευματική δύναμη τῆς ὁμολογίας, νά καταστεῖ κήρυκας τῶν θείων ἐνεργειῶν καί ἱεραπόστολος φλογερός καί ἀδάμαστος στούς σκοτισμένους ἐπικριτές του. Αὐτός, πού ζητιάνευε γιά νά ζήσει, τώρα ἐλεεῖ πλουσιοπάροχα αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη νά ζήσουν πραγματικά, διότι βιώνουν μέσα στήν πλάνη τους ἕναν σιωπηλό θάνατο. Ὁ τυφλός ζητιάνος γίνεται διορατικός προφήτης, πού καταγγέλλει τήν ἔλευση τοῦ Σωτήρα, πού ἐλέγχει τήν ἐμμονή στό ψέμα, πού προσκαλεῖ σέ γνωριμία μέ τόν Λυτρωτή Θεό.

«Μή καί ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταί γενέσθαι;» λέγει ὁ μέχρι πρίν ἀπό λίγο τυφλός σ' ἐκείνους πού πάντοτε εἶχαν τά μάτια τοῦ σώματος, ἀλλά ποτέ δέν κατάφεραν νά διακρίνουν τή Θεότητα μέσα στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτός ὁ ταπεινός καί ἀγράμματος ἄνθρωπος, πού ποτέ δέν ἀπόλαυσε τήν ὁμορφιά τοῦ κόσμου, ξαφνικά εἰσῆλθε στήν ἀπέραντη ὁμορφιά τῆς

θεικῆς ἀγάπης. Αὐτή τή μοναδική ἐμπειρία δέν τήν κρατάει γιά τόν ἑαυτό του. Ὅταν προσπαθοῦν νά ἀμφισβητήσουν τήν πρόθεση, τήν ποιότητα καί τό μέγεθος τῆς ἐμπειρίας του, τότε γίνεται ὑπερασπιστής τοῦ θεικοῦ μεγαλείου καί καθοδηγητής πρὸς τόν Μεγάλο Διδάσκαλο. «Μή καί ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταί γενέσθαι;» Αὐτό δέν εἶναι μόνο μία πρόσκληση, εἶναι καί ἓνας ἔλεγχος. Ἀφοῦ ἀμφιβάλλουν οἱ «σοφοί», οἱ «ἔξυπνοι», οἱ «ἐνάρετοι» Φαρισαῖοι γιά τή γνησιότητα τῆς ἐμπειρίας του, δέν ἐπιμένει. Δέν προσπαθεῖ νά τοὺς πείσει γιά τή δική Του ἀλήθεια. Τοὺς παραπέμπει κατευθείαν στήν πηγὴ τῆς ἀλήθειας. Τοὺς προκαλεῖ καί τοὺς προτρέπει νά γίνουν μαθητές Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Δέν ζητάει νά ἐπιβάλλει τή γνώμη του. Δέν προσβάλλει, δέν θίγει, δέν ἐξευτελίζει ὅσους διαφωνοῦν μαζί του. Μόνον τοὺς προτρέπει νά ξεπεράσουν τή σιγουριά τους, νά ξεπεράσουν τήν αὐτάρκειά τους, νά ξεπεράσουν τὰ δεδομένα τους. Νά

ἀνοίξουν τό μυαλό καί τήν καρδιά, γιά νά προσεγγίσουν Ἐκεῖνον πού εἶναι τό ἀληθινό φῶς, ἡ πηγὴ κάθε μορφῆς φωτός, ἡ αἰτία κάθε ζωῆς, ἡ ἀρχή καί ἡ ὀλοκλήρωση κάθε μορφῆς καλοῦ.

Τό πρόβλημα τῶν Φαρισαίων εἶναι ὅτι ξέρουν πολλά γιά τόν Θεό, ἀλλά δέν ξέρουν τόν ἴδιο τόν Θεό. Ξέρουν πολύ καλά τόν μωσαϊκό νόμο, ἀλλά δέν ἀντιλαμβάνονται τό νόημα τοῦ νόμου αὐτοῦ. Φυλάσσουν μέ ἀκρίβεια τίς παραδόσεις, ἀλλά δέν γνωρίζουν τό πραγματικό μήνυμα αὐτῶν τῶν παραδόσεων. Ἡ πίστη τους ἔγινε καθῆκον, κατέπεσε σέ θρησκεία, μετατράπηκε σέ ἀπάνθρωπη καταπίεση, ταυτόχρονα ὅμως ἔγινε καί ἐγωισμός, αὐτοδικαίωση, πηγὴ μίσους καί κατάκρισης γιά καθετί διαφορετικό καί καινούργιο. Ἡ σχέση τους μέ τόν Θεό σταμάτησε, ὅταν ὁ Θεός ἀπό Πατέρας ἔγινε δικαστής, ὅταν οἱ ἴδιοι ἀπό παιδιά τοῦ Θεοῦ καί ἀδελφοί τῶν διπλανῶν τους ἔγιναν κριτές τῶν πάντων καί ἀλαζονικοί θεματοφύλακες μιᾶς

ἀνηθικότητας μέ θρησκευτικό μανδύα, μιᾶς ἐξωτερικῆς βιτρίνας μέ σάπιο καί χαλασμένο περιεχόμενο.

Αὐτό, βεβαίως, δέν ἰσχύει μόνον γιά τούς Φαρισαίους τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Δυστυχῶς, εἶναι μιά θλιβερή κατάσταση καί γιά πολλούς σύγχρονους φαρισαίους, πού ἔχουν τήν ιδιότητα τοῦ χριστιανοῦ, ἀλλά ποτέ δέν ἀγάπησαν ἀληθινά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι αὐτοί πού ποτέ δέν μαθήτευσαν κοντά Του. Τό «Μή καί ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταί γενέσθαι;» φαίνεται ὅτι μπορεῖ νά τό πεί ὁ πρῶην τυφλός καί σέ πολλούς ἀπό τούς σύγχρονους χριστιανούς πού ἔλαβαν τό Ἅγιο Βάπτισμα, ἀλλά ἀρνήθηκαν τή χάρη καί τόν φωτισμό τῆς ὀρθόδοξης πίστεως.

Χρειάζεται νά καταλάβουμε ὅτι ἴσως δέν εἴμαστε τόσο φωτισμένοι, ὅσο νομίζουμε ὅτι εἴμαστε. Ἴσως δέν ξέρουμε καλά τόν Θεό, παρότι μέ εὐκολία ἀποφθεγγόμαστε γιά θέματα

πίστεως. Ίσως δέν είμαστε τόσο καλοί και ένάρετοι, παρόλο πού νομίζουμε ότι ήδη έπρεπε γύρω μας νά λάμπει ένα φωτοστέφανο. Χρειάζεται νά καταλάβουμε ότι βρισκόμαστε σέ νηπιώδη πνευματική κατάσταση. Νά έννοήσουμε τήν άγνοιά μας γύρω από τήν αποκάλυψη του Θεού. Νά αναλογιστοῦμε πόσο βιώνουμε τήν παρουσία του Θεού στήν ὕπαρξή μας. Πόσο μεταμορφώνεται ή καθημερινότητά μας από τήν επίσκεψη του Θεού στή ζωή μας. Ποῦ βρίσκεται ὁ Ἰησοῦς γιά μᾶς, ὅταν καλούμαστε νά αποφασίσουμε ανάμεσα στό δίκαιο και στό συμφέρον; Ποῦ βρίσκεται ὁ Χριστός, ὅταν πρέπει νά διαλέξουμε ανάμεσα στήν ἐγωιστική ἀπόλαυση και στήν ἀρετή; Πόσο μᾶς ἀφορᾷ ὁ Κύριος, ὅταν πρέπει νά ἀφήσουμε τό οποιοδήποτε βόλεμα, γιά νά κουραστοῦμε χάριν του διπλανοῦ μας; Πόσο ἀγαπᾶμε τόν Θεό, ὅταν κουραζόμαστε στή λατρεία Του, ὅταν βαρυγκωμοῦμε στό κήρυγμα, ὅταν ἀποφεύγουμε κάθε θυσία γιά τή δόξα Του; Πό-

σο μαθητεύσαμε και πόσο κατέχουμε την Ίερή Παράδοση, ή οποία είναι ή ζωή τής Έκκλησίας, όταν σκανδαλιζόμαστε μέ θέματα άπλά και αύτονόητα; Πόσο είμαστε άληθινά πιστοί και πόσο έμπιστευόμαστε τή δύναμη του Θεού, όταν διαβάζουμε τά ώροσκόπια, όταν τρέχουμε στους άπατεώνες, για να μάθουμε τά μελλούμενα, όταν μιλάμε για αὔρες, θετικές ή άρνητικές ενέργειες, συμπαντικές δυνάμεις και συνομωσίες, κάρμα, τσάκρα και πολλές ακόμη ανατολίτικες πλάνες; Πόσο γνωρίζουμε τή πίστη μας, όταν δέν ξέρουμε να ξεχωρίσουμε τή μαγεία από τή δύναμη τής θείας χάρης, όταν φοβόμαστε τίς μαὔρες γάτες, τούς σπασμένους καθρέφτες, τίς 13 του μηνός και βασανίζόμαστε από άμέτρητες δεισιδαιμονίες; Μήπως, λοιπόν, πρέπει κι έμείς να ξαναγίνουμε μαθητές του Χριστού, παρότι από τή βρεφική μας ήλικία βαπτιστήκαμε στή χάρη Του;

«Μή καί ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταί γενέσθαι;» μᾶς ρωτάει σήμερα ὁ εὐλογημένος πρῶτην τυφλός. Ἄς ἀπαντήσουμε τό μεγάλο «ναί»! Ἄς τρέξουμε κοντά στόν Χριστό, νά μάθουμε τό θέλημά Του, νά ζήσουμε τή ζωή Του. Δέν μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος νά μαθητεύσουμε σέ κάποια διδασκαλία οὔτε νά ἀφομοιώσουμε κάποια ἰδεολογία. Ἄν γίνουμε μαθητές τοῦ Χριστοῦ, δέν θά προσλάβουμε κάποιες πληροφορίες οὔτε ἀπλῶς ἓνα σύνολο ἀπό γνώσεις. Θά προσλάβουμε αὐτό τό ἴδιο τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ μαθητεία στόν Χριστό εἶναι ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστό. Εἶναι ἡ πρόσληψη τοῦ δικοῦ Του Σώματος καί τοῦ Αἵματος. Ὁ μαθητής τοῦ Κυρίου εἶναι φορέας τῆς Θεότητος. Δέν εἶναι πλούσιος σέ γνώσεις. Εἶναι πλούσιος στή γνωριμία μέ τόν Χριστό. Εἶναι πλούσιος στό βίωμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μέσα του. Αὐτή ἡ σχέση, αὐτή ἡ ἔνωση, αὐτή ἡ ἐμπειρική γνώση εἶναι ἡ καταξίωση, ἡ λύτρωση καί ἡ σωτηρία Του. Ἀμήν.